

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Nostra sententia explicatur 6 probatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quaest. I. In quo consistat distinctio. 333

praeintelligi ad ipsam relationem, sed quia Petrus non est Paulus tanquam fundandi ratio Petrus respicit Paulum, ut quid distinctum ab eo, & negans identitatem cum ipso: ergo prius intelligitur Petrus distinctus à Paulo per hanc negationem quam intelligatur in eo relatio distinctionis.

5 Confirmatur ex eo precise quod intelligatur unum habere negationem alterius, intelligitur non esse illud: ergo intelligitur, ut quid distinctum ab illo, & per consequens positiva relatio superaddita non constituit formaliter distinctionem, sed supponit.

Tertio hic agimus de ea distinctione, quae sit passio entis inquantum ens; sed haec non potest consistere in positivo sed in negativo: ergo Maior est certa, quia metaphysica scrutatur passiones entis inquantum ens; ergo ea distinctio consideratur in metaphysica, quae est passio entis inquantum ens. Minor patet, quia passio entis inquantum ens, consequitur ad ens inquantum ens, sed relatio realis distinctionis non sequitur ad ens inquantum ens, & distinctio pro negatione identitatis ad ens inquantum ens consequitur: ergo nisi distinctio ponatur in negativo, non poterit esse passio entis inquantum ens: minor probatur primo, ens inquantum ens, non determinat coexistentiam alterius, sed ab illa praescindit: ergo distinctio secundum relationem realem non consequitur ad ens inquantum ens; antecedens est evidens, ens enim inquantum ens nominaliter importat non repugnantiam ad essendum, & participialiter ipsum esse, sive quodvis aliud existat sive non: consequentia non est minus evidens, quia relatio realis distinctionis, sicut quævis alia relatio praedicamentalis requirit existentiam sui termini: sed ens inquantum ens praescindit ab existentia alterius: ergo praescindit à praefata relatione: ergo haec non consequitur ad ens inquantum ens, quia quod praescindit à necessario requisito relationis, non potest determinare relationem, sed ab ea etiam praescindit.

6 Probatur secundo eadem minor, quod consequitur ad ens inquantum ens, cuicumque enti convenire debet, sed distinctio pro relatione realium non convenit cuicumque enti reali: ergo non consequitur ad ens, inquantum ens. Probatur minor in Deo, qui distinguitur ab Angelo, & tamen sine relatione reali, quia praeter quatuor relationes ad intra, non est alia realis in Deo, & in Petro existente realiter, qui distinguitur ab Antichristo, & tamen sine relatione reali ad ipsum, ut notum est: ergo distinctio pro relatione non convenit omni enti, & consequenter non consequitur ad ens inquantum ens, atque adeo distinctio pro relatione non est passio entis propter ens est, quod in praesenti metaphysica vestigat.

7 Probatur tertio eadem minor, quaecumque passio connaturaliter dicitur de suo subiecto, sed distinctio pro relatione non dicitur connaturaliter de ente, sed omnino extranee, & contingenter; ergo propter sic non est passio entis; maior est certa, & satis nota: minor est evidens, tum quia relatio praedicamentalis est accidens commune, tum quia entis inquantum ens contingens est, quod habeat alterum sibi coexistens: ergo contingens est ipsa relatio, quia relatio non est nisi posita existentia termini.

8 Quarto sic probatur, distinctio non ponitur à Metaphysicis distincta passio entis ab unitate,

quia cum consequatur ad indivisionem entis in se, pertinet ad adequatum conceptum unius, & definitur, unum esse indivisum in se, & divisum à quolibet alio: ergo necessario distinctio est quid negativum. Patet consequentia, quia si positivum est, vel non est passio entis, vel est quarta passio distincta ab unitate, quia nec ex negativo potest nasci positivum, neque adequatus conceptus unius negativo, & positivo constat, sed in negativo expletur: ergo distinctio in negativo consistit; haec enim est, quae simul cum unitate consequitur ad ens inquantum ens, quaeque convenit omni enti, & habet in se quod optatur ad attributum entis.

Ultimo sic probatur, formalis multitudo est formalis distinctio sive confurgit ex formalibus distinctionibus per quas formaliter distinguuntur inter se extrema materialia componentia materialem multitudinem, sed formalis multitudo sunt negationes multitudinum repperat in vnoquoque extremo contento sub illa multitudine: ergo.

Confirmatur, quia eo modo est distinctio rationis inter aliqua realia positiva inter se identificata, ac est distinctio realis: sed illa est per formalem negationem rationis: ergo ista per formalem negationem realem. Maior sic probatur, quia distinctio obiectiva eiusdem rei in plures conceptus obiectivos est tota per ordinem ad diversos conceptus formales: sed distincti conceptus formales distinguuntur negationibus: ergo.

Ecce dedi sententiam adversariorum fortioribus, quam in ipsorum libris argumentorum ponderibus, ac rationum armis roboratam, nunc autem propriam sententiam in lucem edam, non minoris roboris: sed maioris eequidem fortitudinis viribus exornatam.

SECTIO II.

Nostri sententia explicatur & probatur.

Conclusio: distinctio actualis realis formalis inter duas positivas entitates actuales vel est formalis relatio realis, vel æquivalenter, secundum capacitatem subiecti, quae relatio æquivalenter solet vocari, secundum dici. Explicatur haec conclusio, duplex enim est entitas positiva actualis, alia increata, alia creata, & ambæ sunt capaces distinctionis formales, ambæ autem non constituuntur eodem modo; & eadem ratione formali distinctionis, nam creata entitas constituitur formaliter in esse distincta, per relationem formalem, increata autem per relationem æquivalenter, id est per conceptum æquivalentem relationi formali; hic autem loquimur de distinctione creaturae, postea acturi de distinctione entis increati, distinctionem itaque creatam ait Aristoteles consistere formaliter in relatione; nam *lib. 10. met. cap. 5.* universaliter asserit distinctionem esse relationem, quia ait distinctionem ad aliquid esse: sed ad aliquid esse est relatio: ergo distinctio ex Aristotele relatio est, & sic ipsum praedicamentum in Logica relationis vocant praedicamentum ad aliquid, in cuius primo genere includitur distinctio, quod etiam patet ex duabus definitionibus, quas *libris praedicamentorum* tradidit Aristoteles relationis: prior

T e 3 est

est illud esse ad aliquid, quorum esse est ad aliquid se habere. Secunda est ea esse ad aliquid, quod id quod sunt illorum esse, aut ad aliquid aliquo alio modo dicuntur, ubi nota illud verbum *dicuntur*, quod quidem præsertim in vñ Philosophorum frequenter usurpari solet, pro verbo *essendi*, ut ipse Aristoteles dixit in *prædicamento qualitatis*, ubi ait; qualitatem esse qua quales quidam dicuntur; unde, illud verbum *dico* in definitione rationalis æquivalere verbo *sum, es, fui*, in qua, ut ibidem explicat D. Thom. definitur relatio secundum suum esse, & essentiam, quæ essentia explicatur per illud verbum *dicuntur*, quia relatio illa est essentialiter, quæ nec esse, nec concipi potest, nisi in ordine ad aliud, v. g. Pater formaliter non potest esse, nec concipi sine ordine ad filium, & causa sine ordine ad effectum, cum autem distinctio formaliter habeat hoc ipsum, id est quæ nec esse, nec concipi possit sine alio, ideo ab Aristotele ad aliquid vocatur; unde in sententia Arist. sine aliquo dubio distinctio erit formaliter relatio, quod sic convincitur ex omnibus verbis Aristotelis, & ex definitione relationis admissa, tam à Philosophis, quam à Theologis originata seu fabricata ex verbis Philosophi contentis in supradictis duabus definitionibus, quæ sic se habet; relatio nihil aliud est, nisi illud cuius totum esse habet ad aliud, sed distinctio actualis realis inter duas entitates positivas actuales, est cuius totum suum esse tam formaliter, quam obiectivum, non est ad se, quia respectu sui nihil distinguitur, quomodo enim potest homo à se ipso distingui; unde distinctio tota est ad aliud: ergo distinctio est relatio formaliter. Maior illa clara est, minor sic probatur, quia distinctio actualis inter duas positivas entitates actuales, nec esse, nec concipi potest sine ipsis duabus, quia necessario distinctio actualis petit, tam illud, quod distinguitur actualiter, quam illud aliud, à quo distinguitur, ita ut tam in suo esse reali, quod formaliter vocatur, quam in suo esse obiectivo petat necessario unum, & alterum, inter quæ sit distinctio actualis, quomodo enim potest intelligi Petrus distingui, & Palus à quo distinguitur ipse, distinctio enim ut distinctio, quia est opposita identitati, non potest esse respectu sui ipsius, quia Petrus ad se habet identitatem, sed distinctio est opposita identitati: ergo Petrus respectu sui ipsius non potest esse distinctus, quia idem non potest esse, & non esse idem respectu sui ipsius, alias opposita maxime verificarentur respectu eiusdem, quare necessario, & essentialiter distinctio realis debet esse respectu alterius, tam in esse formaliter quam obiective, quia ut diximus, nec esse, nec intelligi potest distinctio, nisi inter duo extrema distincta: ergo distinctio est tota ad alterum: ergo est relatio.

Dices Aristotelem loqui de distinctione quæ consequitur ad transcendentalem per accidens, & hanc non negari esse relationem prædicamentalem in *5. enim metaph.* non agebat Aristoteles de passionibus entis, sed de relatione varijsque speciebus eius, quarum una, & primi generis est hæc formalis distinctio, quæ cum per accidens consequatur ad entitates positivas & relationes, propterea una est alia actu per negationem identitatis, ut ex eodem Arist. ibidem patet, impertinenter se habet ad formalitatem, & quidditatem distin-

ctionis, quæ ponenda est in priori formalitate negativa.

Sed contra, quia Arist. 10. *metaph. cap. à nobis citato* agens rigore metaphysico de formalitate relationis asserit consistere in relatione, ac per consequens vocat eam ad aliquid, nulla mentione facta de negatione identitatis; ergo inepta est explicatio mentis Arist. dicendo loquutum fuisse Philosophum de distinctione per accidens, scilicet de relatione, quæ consequitur ad distinctionem transcendentalem consistentem in negatione identitatis, de qua hic loquimur, & quæ formalis, ac simpliciter distinctio est; nam impertinens esset doctrina Philosophi, qui cum in metaphysica loqueretur, ubi subtili minerva agitur de formalitatibus rerum, & ubi data opera agebat ipse Arist. de distinctione, nulla mentione facta de negatione agat de relatione, quæ in vestra sententia per accidens est ad distinctionem de qua intendebat agere Philosophus; unde, sicut qui in metaphysica ageret de formalitate unitatis data opera, & diceret consistere in negatione perpetam explicaretur asserendo illam negationem in sententia illius taliter tractantis, non esse formalitatem, sed quid per accidens sequutum ad unitatem, præcipue si ille qui ageret de unitate, nullam mentionem faceret de positivo unitatis.

Deinde, si quis ageret in Philosophia data opera, & per se de formalitate essentiae hominis, & diceret esse risibilitatem nulla mentione facta de animalitate, & rationalitate illius, certe impertinenter, ac inepte procederetur, ac minime docentis munere satisfaceret, imo occasionem, seu ansam præberet errandi; assignaret pro essentia accidentis, vel proprietatem hominis: ergo similiter inepte procederetur Philosophus, si dum in metaphysica ubi toto rigore agitur de formalitatibus, & ubi data opera de formalitate distinctionis intendebat agere, assignaret pro constitutivo distinctionis formalis, non formalissimum constitutum illius, sed aliquid per accidens secutum ad illam; at est relatio in vestra sententia: ergo ne tantus Philosophus, ac Philosophorum Princeps tali nota inepte docentis, ac indifferenti magistri occasionemque errandi præbens afficiatur, asserendum est toto conatu sensisse Aristotelem formalissimam rationi distinctionis, non in negatione identitatis, sed in relatione consistere, præcipue cum ut dictum sit formalissima ratio distinctionis sit tota ad alterum ipsique proprie, ac vere conveniat definitio relationis secundum totum rigorem metaphysicum, locum autem *5. libri metaphysicae, c. 8. & 10.* de quo asserunt adversarii in eo loquutum fuisse Philosophum de varijs speciebus relationis, falluntur enim asserendo de relationibus egisse, nam *cap. 8.* solum agit de substantia, & minime de speciebus relationis, *cap. autem 1.* de varijs generibus oppositorum, de diversis, ac eisdem agit; unde dicendum est sine dubio talia capita, & loca Aristotelis, non apte explicata esse, quia aut non lecta, aut non recte intellecta.

Nunc autem denuo *cap. 8. eiusdem lib. 5. metaph.* 13 probo meam sententiam, nam Philosophus in *metaphysico eiusdem capituli*, ubi agit de identitate formaliter, sic ait [alia autem per se quemadmodum, & ipsum unum, nam, & quorum materia est una, ea aut specie, aut numero, aut genere dicuntur, eadē, &

Quæst. I In quo consistat distinctio. 335

& quorum substantia vna, ita perspicuum est identitatem unitatem esse quandam ipsius esse, aut plurium, aut cum quis vno, vt pluribus vtitur, veluti cum ipsum, idem quod ipsum esse dicitur vt duobus enim ipso vtitur, sic Arist. quæ lo- cum his verbis explicat D. Thomas *le. 1. s. ponit in medio eiusdem lectionis super eundem librum 5. met.* ponit inquit modos eiusdem per se, & dicit quod aliqua dicuntur eadem secundum se eisdem modis, quibus dicitur vnum per se, omnes enim modi quibus aliqua vnum per se dicuntur, reducuntur ad duos, quorum vnus est secundum quod dicuntur vnum illa, quorum materia est vna, siue accipiamus materiam eandem secundum speciem, siue secundum numerum, ad quod pertinet secundus, & tertius modus vnius, alio modo dicuntur vnum, quorum substantia est vna, vel ratione continuitatis, quod pertinet ad primum modum, vel propter unitatem, & indivisibilitatem rationis, quod pertinet ad quartum, & quintum; vnde & his modis dicuntur aliqua esse idem, ex hoc autem alterius concludit, quod identitas est unitas, aut ex eo quod illa quæ dicuntur idem sunt plura secundum esse, & tamen dicuntur idem in quantum in aliquo vno conveniunt, aut quia sunt vnum secundum esse, sed intellectus vtitur eo, vt pluribus ad hoc, quod relationem intelligat, nam non potest intelligi relatio, nisi inter duo extrema, sicut cum dicitur aliquid esse idem sibi ipsi, tunc enim intellectus vtitur eo, quod est vnum secundum rem, vt duobus, nam eiusdem ad se ipsum relationem assignare non posset; vnde patet, quod si relatio semper requirit duo extrema, & in huiusmodi relationibus non sunt duo extrema, secundum rem, sed secundum intellectum solum, relatio identitatis non erit relatio realis, sed rationis, quod aliter contingit in alio, & alio, cum sint duo extrema realia, ex quibus sic argumentor.

Et primo ex verbis primis D. Thom. explicantibus mentem Arist. in quibus ait D. Thom. Philosophum asserere tot modis dici vnum per se, quod dicitur idem per se, quia vt inquit Philosophus, identitas, unitas est, id est, in eo consistere formaliter identitatem, in quo consistit formaliter unitas: sed unitas consistit in negatione formaliter, secundum mentem Philosophi, & D. Th. vt à nobis supra late probatum manet, & admittitur ab adversariis: ergo ratio formalis identitatis consistit in negatione, sed forma vel positivum cuius negatio est distinctio: ergo si distinctio, est negatio: ergo identitas erit quid positivum, quia negatio negationis positivum est apud adversarios; atqui formalitas identitatis ex Philosopho, non est positivum sed negatio vera, & formalis: ergo ratio formalis distinctionis, quæ negatur per identitatem erit ratio formalis positiva: sed talis positiva ratio non est ad se, sed ad alterum: ergo non est absoluta sed relativa; vnde relatio formaliter in sententia Aristotelis, cum non possit dari aliud positivum.

Dices identitatem dicere negationem alicuius positivi ad quod adverte in duobus entibus distinctis duo reperiri, & vnumquodque esse proprium, & positivis terminis terminatum, & completum, vt duæ quantitates discretæ habent puncta terminativa; aliud est negationem vnius respectu alterius, identitatem autem non negare hanc negationem, sed positivis terminos.

Contra, quia natura Angelica Gabriëlis, vt

suppono, ex infra dicendis potest separari à substantia propria, & tunc sic separata vere distinguatur ab alia natura Angeli, & non esset eadem cum illa, ex alio capite non haberet terminum positivum: ergo ratio formalis per quam constituitur illa natura distincta, & non eadem formaliter, non est terminus positivus, siquidem sine talibus terminis constituitur in esse distincta, & constituitur in esse non eiusdem, & sic id, quod negat identitas non erit terminus positivus.

Secundo contra, quia natura Angeli prius natura, quam vniatur propriæ substantiæ, id est natura secundum se petit distinctionem, & non identitatem cum natura alia Angeli, quia distinctio sequitur ad quancunque entitatem veram, & realem, sed in priori natura, & quatenus distinguitur à propria substantia est vera entitas particularis, & non altera Angeli naturæ, v. g. naturæ Michaëlis vt sic, non est natura Gabriëlis: ergo est distincta, & non eadem propterea, à natura Gabriëlis: ergo non constituitur in esse talis, per terminum positivum, nec identitas formaliter negat illum, cum identitas formaliter neget id per quod primario constituitur distinctum.

Tertio contra, quia distinctio naturæ quatenus natura est, non est constitutio suppositi, in quantum suppositum est; sed terminus positivus naturæ Angelicæ, vel humanæ est constitutum suppositi in quantum suppositum: ergo terminus positivus non constituit naturam Angeli, vt distinctam ab alia natura. Minor est certissima, quia nihil aliud est terminus positivus debitus naturæ completæ substantiali, v. g. humanæ vel Angelicæ, nisi suppositualitas, sed suppositualitas constituit suppositum in quantum suppositum: ergo suppositum constituitur formaliter in esse suppositi per terminum positivum. Maior sic probatur primo, quia natura humana Christi habet distinctionem humanam, & creatam, vt ita dicā ab alia natura humana Petri, v. g. sed illa natura humana Christi, nō habebat terminum creati positivum: ergo. Secundo, quia distinctio naturæ quatenus distinctio illius est, pertinet ad constitutionem naturæ in quantum natura, & ita solet dici communiter per id quod constituitur, natura distinguitur ab alia quacunque, & licet formaliter ipsa distinctio non sit prædicatum essentiale naturæ, nihilominus pertinet ad ipsam in quantum natura est, sicut unitas pertinet ad rem cuius unitas est, & in sententia adversariorum, distinctio est completivum unitatis, sed terminus positivus non pertinet ad naturam, in quantum natura est, nec complet illam in esse naturæ, sed solum pertinet ad constitutionem suppositi in quantum suppositum est, quia suppositum vt tale per terminum positivum additum naturæ completæ constituitur, imo quia natura distincta est ab alia, & præsupponitur, vt distincta ad terminum positivum, illi tribuitur distinctus terminus, ac est ille, qui tribuitur alteri naturæ; vnde, cum natura præsupponatur distincta prioritate naturæ reali, tam ad terminum positivum suppositualitatis, quam ad suppositum, respectu enim termini positivi est quali causa materialis natura, quatenus distincta ab alia, respectu vero suppositi est pars intrinsece constitutiva, quod adeo verum est, vt distinctio tam termini positivi quam suppositi sit distincta à distinctione naturæ quatenus natura: ergo natura formaliter in esse distincta

et non constituitur per terminum positivum substantialem absolutum; sed nec constituitur per negationem solum, quia identitas quæ opposita est formaliter, & immediate distinctioni negatio est distinctionis, ut patet ex verbis Philosophi, tam à nobis ponderatis: ergo ne detur immediata, & formalis negatio negationis, sed in positivo, sed tale positivum non est absolutum, ut diximus, quia totum est ad alteram, & illi convenit propriissime definitio relationis tradita à Philosopho: ergo tale positivum, quod formaliter constituit distinctionem debet esse relatio.

- 18 Deinde ex secundis verbis D. Thom. sic argumentor, quia in illis ait Angelicus D. identitatem non esse à parte rei relationem, quia ad relationem realem requiruntur duo extrema realiter distincta, quæ non reperiuntur intra idem, & se ipsum, quod aliter contingit inquit Divus Thom. in alio, & alio; id est inter distincta, aliud enim & aliud, realiter duo extrema sunt, & unum quodque ut aliud; seu distinctum non est ad se, quia idem non distinguitur à se ipso: sed ad aliud; unde distinctum relativum erit in sententia D. Thom. quia comparando distinctum, & idem ait, idem non esse relativum à parte rei, distinctum autem aliter se habere, id est non esse absolutum, ut idem, sed relativum, quia est ad aliud: ergo in sententia D. Thom. explicantis mentem Philosophi, necessario fatendum est distinctionem esse formaliter relationem.

SECTIO III.

Rationibus probatur nostra sententia.

- 19 Primo actualitas distinctionis est actualitas intrinseca, in distincto quæ petit necessarium alterum extremum actu existens, ut constituat subiectum in quo est in esse actualiter distincti: ergo distinctio per quam formaliter, & actualiter constituitur in esse talis, est relatio realis: antecedens evidens est, quia illud quod actu distinguitur intrinsece, & non per denominationem extrinsecam distinguitur ab alio; ut ait D. Thom. *quest. 40. art. 2. in corpore*. his verbis primo quidem, quia ad hoc, quod aliqua duo distincta intelligantur, necesse est eorum distinctionem intelligi per aliquid intrinsecum vtriusque; quis enim dicat hominem distingui à leone actu essentialiter, & creaturam distingui à Deo secundum suam esse intrinsecam, & essentialiter per denominationem extrinsecam; in quo enim esset distinctio intrinseca, quia utrumque extremum æque distinguitur; & non est maior ratio; quare in vno potius quam in altero intrinsece sit ipsa formalis distinctio; imo si bene consideretur, dabitur circulus vitiosus, si in vnoquoque extremo non detur proprie intrinseca distinctio; quod autem sit actualitas patet evidenter, quia effectus actualis intrinsecus, & formalis petit actualem formam necessariam, & essentialiter, ut supra probavimus, *quest. de Principio Individuationis*: sed Petrus existente Paulo actu distinguitur ab illo: ergo distinctio, quæ est forma rediens Petrum actu distinctum; est actualitas, & actualis distinctio.

- 20 Quod autem necessario petat alterum actu

existens, asserit expresse P. Suarez, his verbis, *tom. de Deo, lib. 7. De propriet. & consuet. Personarum, cap. 4. §. Deinde. nu. 3.* [nam prior actualis distinctio, vel solum consistit in relatione aliqua reali, aut rationis, vel in denominatione, ratione cuius res non denominatur actu distincta; nisi aliud extremum existat.] & *tom. 1. Metaph. disp. 5. ubi asserit expresse negationem illam per quam in sua sententia constituitur distinctum ad hoc, ut actu distinctum constituat, petere necessario terminum distinctionis actu existentem, quod omnes tam Theologi, quam Philosophi, sine dubio fatentur, & S. Thom. in 1. dist. 26. q. 2. à num. 2. id probat, ac defendit, quod evidenti lumine notum est, quia materia actu existens actu non distinguitur distinctione actuali à forma non existente, quis enim poterit vilo modo asserere Petrum actu existentem distingui actualiter ab Antichristo futuro; tale enim asseritur non solum sapientibus, sed etiam leviter doctrina tinctis ludibrium esse deberet iure optimo; distinctio enim actualis inter duo coexistentiam illorum petit necessarium inter quæ datur; & ratio evidens est, quia distinctio actualis debet esse talis, ab actualitate propria; sed actualitas propria distinctionis, necessario petit actualitatem subiecti, quod constituit, quia si tale subiectum non est actuale non erit actu distinctum, cum actu esse distinctum supponat actu esse in tali subiecto, quia distinctio est attributum in sententia adversariorum: atqui attributum non est actuale; & actualiter existens si subiectum cuius attributum est, non sit actuale: v. g. si Deus non esset actu Deus per impossibile non posset actu esse misericors & iustus, & si homo non esset actu homo, non erit actu risibilis, & admirativus; & quantitas si actu non est existens, non poterit actu esse extensa; unde sine dubio attributum actuale, ut tale sit, petit necessarium actualitatem subiecti vel essentia cuius attributum est: ergo si distinctio est attributum rei; ut sit actualis, necessario requirit actualitatem rei; sed talis actualitas distinctionis non est absoluta, nec consummatur tota in ordine ad subiectum in quo est, quia actualis distinctio rei non est in ordine ad ipsam rem, quia ut sæpe dixi, idem non distinguitur à se ipso, sed potius distinctio est vnus rei in ordine ad aliud, quia distinctum, ut distinctum, nec esse, nec concipi potest, nisi in ordine ad aliud: ergo distinctio, ut distinctio, necessario est inter duo extrema; unde actualis distinctio erit inter duo extrema actualia necessario, necessarioque dependit ab illis, ut actualibus; & ut actu existentibus; quia quando aliqua ratio secundum se dependet essentialiter à duobus extremis, actualitas illius rationis necessario petit actualitatem illorum extremorum, à quibus ut actualibus, & ut actu existentibus debet dependere; ut videre est in vnione, quæ quia secundum se petit duo vnibilia actualitas, seu existentia vnionis petit actualitatem, seu existentiam duorum vnibilium, & quia visio, seu actus videndi petit necessario duo extrema, potentiam videntem nimirum, & obiectum visum, ut sit actualis talis visio petit actualitatem, & existentiam, tum potentie visivæ, tum obiecti visi: sed distinctio secundum se necessario petit duo extrema inter quæ sit: ergo ut actualis sit, & actu existat, petit necessario actualitatem, & existentiam duorum extre-*